

Ավետիք Իսահակյան

Օտա՛ր, ամայի՛ ճամփեքի վրա

Օտա՛ր, ամայի՛ ճամփեքի վրա
Իմ քարավանըս մեղմ կըղողանջե.
Կանգնի՛ր, քարավանս, ինձի կըթվա,
Թե հայրենիքես ինձ սարդ կըկանջե:

Բայց լուռ է շուրջըս ու շրշուկ չըկա
Արևավա՛ռ, անդո՛րր այս անապատում.
Ա՛խ, հայրենիքըս ինձ խորթ է հիմա,
Ու քնքուշ սերըս ուրիշի գրկում:

Կընջ համբույրին է՛լ չեմ հավատա,
Շուտ կըմոռանա նա վառ արցունքներ.
Շարժվի՛ր, քարավանս, ինձ ո՞վ ձայն կըտա,
Գիտցի՛ր, լուսնի տակ չըկա ուխտ և սեր:

Գընա՛, քարավանս, ինձ հետդ քաշ տուր
Օտար, ամայի ճամփեքի վրա.
Ուրտեղ կհոգնիս՝ գըլուխըս վար դիր
Ժեռ-քարերի մեջ, փըշերի վրա...

1903

Ղազարապատ